

Podzimní putování Českým středohořím

3. – 4. října 2015 se uskutečnila velmi zajímavá autoturistická akce, kterou zorganizovali naši členové – Marek a Eva Hanzíkovi v překrásné krajině Českého středohoří na území okresů Česká Lípa, Litoměřice a částečně i Děčín.

Sraz účastníků byl v sobotu 3.10.2015 v 9.30 hodin u rozcestníku turistických značek v obci Pavličky u Tuháně. Při příjezdu do Pavliček mě zmátlo, že široko daleko nebylo žádné auto a ani turista. Už jsem si představoval, jak spáchám skupinový turistický výšlap pouze v jediné osobě, ale po chvíli přijel Jarda Antoš a následně ostatní. Auta jsme převezli pod Vlhošť k Hvězdě a Marek nás zase odvezl zpět do Pavliček. No a potom jsme vyrazili, pouze na lehko, protože batohy se spacáky a ostatními věcmi jsme nechali v autech. Marek si odvezl svoje auto pod Vlhošť a šel nám naproti. Trasa vedla Čapským dolem na Čáp, Kamennými schody, přes Kostelecké bory a Kostelec k Martinským stěnám, kde jsme se napojili na Husí cestu. Ještě před dosažením Martinských stěn jsme si udělali malou odbočku ke dvěma jeskyním – Tisícový kámen a Krápník. Jsou to vlastně polojeskyně, kde skalní převis umožňuje přespání při nepříznivém počasí. V obou jsou ohniště, pamětní knihy a nějaká ta PET flaška s vodou. Protože voda tam v blízkém okolí není a musí se přinést sebou, tak tam turisté nechávají vodu, která jim zbývá, pro své následovníky. Od Martinských stěn jsme pokračovali po Husí cestě na Husu a kolem Malého Vlhoště Vlhošťským dolem ke Hvězdě a k zaparkovaným autům. Cestou jsme uctili památku Járy Cimrmana, který tam údajně zahynul v roce 1924, kdy se vracel z dobytčího trhu z Mělníka s nákupem 10-ti husí a jeho vynález – automobil poháněný směsí stlačeného vzduchu a vody – měl technickou závadu a vybuchl. Nejznámější český vynálezce při této nehodě zahynul a současně s ním i 4 zakoupené a převážené husy. Zbývajících 6 přeživších husí obyvatelé okolních obcí údajně vídali na tom místě ještě 3 roky po tragickém skonu vynálezce. Proto se od té doby říká cestě mezi Skalkou a Lhotou „Husí cesta“.

Potom jsme už pokračovali do Kravař, kde jsme si chtěli dát obědo -večeři ve vyhlášené restauraci „U Doušů“, ale bohužel, majitelé měli dovolenou, a tak jsme zavítali na náměstí do restaurace „U dobré nejistoty“. Po nasycení a doplnění tekutin jsme pokračovali auty k železniční stanici Kravaře, odkud jsme už se vším vybavením vyrazili na Ronov – místo našeho nocležiště. V Kravařích

na náměstí se s námi rozloučili dva účastníci – Soňa a Honza, kteří nás už měli plné zuby a raději se vymluvili, že mají doma plno zvířectva a musí se o něj jet domů do Skalky u Doks postarat. Tak nás na Ronov vyrazilo pouze 6 zbývajících – Eva, Marek, Milan, Jarda s Adinou a já. Po strastiplném výstupu jsme se nakonec doplazili až na nádvoří zříceniny hradu, chvíli si oddychli a hurá na dřevo na oheň. Ovšem se dřevem byl problém. Blízké okolí hradu bylo totálně vyčištěné a ze spodních oblastí kopce bylo dotažení dřeva na nádvoří spojeno s menším horolezeckým výkonem. Nakonec se podařilo nashromáždit dostatečnou zásobu, aby nám vydržela až do rána. Zapálení ohně znamenalo konečně oddych a táborákovou siestu. Jenom Adina (dlouhosrstá fenka jezevčíka) neúnavně hrabala v každé myší díře, kterých bylo na hradě tolik, že tam zem vypadala jako ementál. Na večeri se pekly buřty, které se hojně zapíjely donesenými tekutinami (řidiči si konečně mohli dát něco málo alkoholického). Postupně únava vykonala své a u ohně jsem nakonec zůstal sám. Vzhledem k věku se už nebojím, když je okolo tma, a tak jsem se nebál až téměř do dvou hodin. Noc proběhla bez nějakých rušivých vlivů, kromě házení hlíny hrabající Adinou. Ráno jsem vyklepal hlínu ze spacáku a batohu a stačilo pouze přiložit na oheň a pokračovat v činnosti z noci – totiž osamělého vysedávání a čumění do ohně. Tato tvůrčí činnost mně vydržela poměrně dost dlouho, já jsem vstal v 5 hodin a ostatní naznačili pohybem, že jsou naživu, a že se s nimi musí i nadále počítat, když už byl den v plném proudu. Po snídani a sbalení ložnic jsme vyrazili k zaparkovaným vozidlům. Zajeli jsme do Kravař, kde jsme si, v nám již známé restauraci „U dobré nejistoty“, dali oběd. Nato jsme se auty přepravili do Konojed, kde jsme se zašli podívat na zvláštní druh zvětrávání čediče, kdy přední okraj vyvrhelé horniny je vytvarován do svislých oblých sloupců, které jsou vodorovně přerušovány prasklinami, a celá stěna připomíná bochníky chleba naskládané na sebe. Odtud také pramení název tohoto útvaru – Konojedské bochníky. Odtud jsme jeli přes Bílý Kostelec, kde jsme se podívali na polorozpadlý kostel, a dál přes Mukařov na Víťovu rozhlednu u Náčkovic. Kochačka z rozhledny nebyla nic moc, protože byl opar. Po malém občerstvení jsme vyrazili přes Verneřice do Louček, kde jsme na parkovišti u lesa nechali auta a šli jsme podél Bobřího potoka Bobří soutěskou ke dvěma krásným vodopádům, i když jim letošní sucho a tím i málo vody zřejmě něco ubralo na kráse, bylo to pěkné vyvrcholení celé akce. Na závěr jsme jeli přes Úštěk na Ostré, kde jsme podél křížové cesty po širokém schodišti vystoupali ke

kostelíčkům s Božím hrobem. Dvě věžičky kostelíků tvoří dominantu nad Úštěkem, která je vidět ze širokého okolí. Oba kostelíky jsou značně zdevastované, ale je zde vidět snaha o rekonstrukci obou kostelíků a také schodiště a křížové cesty. Je odtud krásný výhled na Úštěk a rybník Chmelař. Dole pod kopcem jsme zavítali do cukrárny a občerstvení v bývalém statku a po svačince nastal čas loučení a cesta domů.

Marek s Evou měli akci velmi dobře naplánovanou a organizačně zabezpečenou (včetně objednaného nádherného počasí) a nezbývá, než jim poděkovat a těšit se na nějakou příští akci.

Miloš Novozámský

